

Belirsizlik Çağı

– AYDIN UZKAN · 21 Ocak 2026

Hayat, pusulasını yitirmiş bir zaman gibi akıyor. Sabahlar hangi yöne uyandığını bilmeden açıyor gözlerini, akşamlar cevapsız sorularla kararıyor. İnsan, geleceği cebinde taşıdığı bir ihtimal kısıntısı sanırken,, belirsizlik okyanusunda, küçük bir kayık gibi savruluyor.

“Bir belirsizlik çağında yaşıyoruz. Pandemi, savaş, deprem derken geleceğin sillelerinin ne zaman ve nereden geleceğini bilemediğimiz bir boşlukta asılı kalmış gibiyiz.” diyor Kemal Sayar, Kendi Işığına Yürü adlı kitabında.

Çok kutuplu bir dünyaya geçiş sancılarının sebep olduğu belirsizlik çağında, beklemek bir alışkanlık, şüphe bir refleks, susmak bir savunma biçimi hâline geliyor. Belirsizlik, artık geçici bir durak değil; içinde yaşadığımız, nefes aldığımız görünmez bir iklim. Bu iklimde, gelecek her zaman biraz sisli, ama yürümek yine de zorunludur.

İnsanın elinden yön duygusunu bile sessizce alır belirsizlik. Ne geriye dönmek mümkündür ne de ileriye güvenle bakmak; zaman, askıda kalmış bir cümle gibi tamamlanmaz. Çünkü belirsizlik , insanı sürekli tetikte tutan görünmez bir bekleme odasıdır.

Belirsizlik, ne tamamen vazgeçmeye izin verir ne de tutunmaya. Umut, burada bir vaat değil, gecikmiş bir ihtimaldir. Korku ise günlük hayatın sessiz misafiridir. İnsan neye hazırlandığını bilmeden korkuyla bekler. Bu da alışkanlığa dönüşünce, zaman ilerlemez, sadece ağırlaşır. “Belirsizlik tüm işkencelerin en kötüsüdür.” der Alexandre Dumas.

Belirsizlik çağında, planlar da geçicidir. Uzun vadeli hayaller küçülür. İnsan günü kurtarmayı başarı sanır. Gelecek, fazla ileri bir kavramdır. Bugün bile tam anlamıyla elde değildir.

Gelecek, artık hayal edilen bir yer değil, endişeyle ertelenen bir ihtimaldir. İnsan umut kurarken bile temkinlidir. Sevinç kısa sürer, çünkü devamı bilinmez. Her güzel an geçiciliğini hatırlatır. Bu yüzden belirsizlik çağında, mutluluk bile yorucudur.

Düş ile gerçek arası, kaygan bir zeminde gezinir insan. Hayat artık, şeffaf bir süreç değil, puslu aynadan yansıyan bulanık görüntüler gibidir. Kesin, keskin ve katı doğrular yerlerini sıvı, akışkan ve belirsiz

söylemlere bırakır.

İnsan ilişkileri de bu belirsizlikten payını alır. Ne istediğini bilmez hallerde yaşayan insanlarla, bir gün samimi diğer gün kutup iklimi yaşar toplum. Sözler kolay verilir, ama daha kolay unutulur. Bağlar sağlam değil, ödünç gibidir. Kimse kalıcı olacağını iddia etmez. Gitme ihtimali, kalmaktan daha gerçektir.

Bu çağda gelecek, bir hedef olmaktan çıkıp kaçınılması gereken bir boşluk gibi hissedilir. Oysa ki belirsizlikler, küçük ve büyük seçimlerle yeni bir kapının anahtarı oluyor. Bazen gölge bazen ışık , bazen korkutup bazen öğretirken, insanı daha da esnek olmaya çağırıyor. En ağır olanı şudur ki: belirsizlik, geçici bir kriz değil, kalıcı bir yaşam biçimi gibi algılanıyor.

Bu çağda sadece, güçlü sabitelere tutunarak belirsizliklerin girdaplarında savrulmayanlar, zamana ruhunu veren yürüyüşü sürdürebilecektir. Gerisi belirsizdir !

-
-
-
-